

"ఈ నెల యిరవై రెండున నీకు పెళ్లిచూపులు. కనీసం రెండు రోజులు ముందుగా రా" అమ్మ నుంచి ఆజ్ఞాపన - ఫోన్ కాల్ రూపంలో రాగానే ఒక్కసారిగా నీరసం ముంచుకు వచ్చింది నాకు.

"అమ్మా! అప్పుడే పెళ్లిమిటి నాకు?" అప్రయత్నంగా అన్నాను ... కాదు ... అరిచాను ఫోన్ అదిరేలా.

అటు నుంచి అమ్మ నవ్వు.

"ఇంకా చిన్న పిల్లని అనుకుంటున్నావా నిన్ను నువ్వు? మొన్న అగస్ట్ లోనే యిరవై అయిదు నిండిపోయాయి తెలుసా నీకు?" అంది.

అమ్మ వైపు దగ్గర బంధువులు అక్కడ ఉండడంతో పదిహేడేళ్ల చిన్నవయసులోనే చదువుకోడానికి నన్ను అమెరికా పంపేశారు.

అమెరికాలో ఓ మంచి యూనివర్సిటీ లో సీటు వచ్చి - చదువు పూర్తి అయిన వెంటనే ఓ మంచి కంపెనీ లో ఉద్యోగం వచ్చేయడంతో - ఈ ఎనిమిదేళ్ల లో మాత్రం దేశానికి వెళ్లడం వీలు కాలేదు నాకు.

ఉద్యోగంలో చేరి కొద్ది నెలలే

కావడంతో పెళ్లి చూపులకు యిండియా వెళ్ళడానికి సెలవు దొరుకుతుందో లేదో తెలియదు. స్కెప్ లోనో, జూమ్ లోనో పెళ్లిచూపులు జరగడం అబ్బాయి వాళ్ళకి యిష్టం లేదట.

ఎందుకో సడెన్ గా గుర్తుకు వచ్చాడు హరి.

ఇందిరానగర్ లో మా యింటికి ఎదురిల్లే హరి వాళ్ళది. మా రెండిళ్లకూ మధ్యన రోడ్డు. నాకు ఊహ తెలిసినప్పటి నుండీ వాళ్ల యింటికి, మా యింటికి రాకపోకలుండేవి.

హరి వాళ్ళ అమ్మ గారు మా అమ్మని వదిలిన గారూ అంటూ పలకరించేవారు. కూరలు, అవకాయలు, పిండి వంటలు ఒకరి యింటి నుండి మరొకరి యింటికి సరఫరా అవుతుండేవి.

చిన్నప్పటి నుంచీ మిగతా ఆడా మగా పిల్లలతో కలిసి మెలిసి ఆడుకునే నాపై సడెన్ గా ఆంక్షలు మొదలయ్యాయి.

నన్ను ఒంటరిగా హరి వాళ్ళ ఇంటికి వెళ్ళనిచ్చేవారు కాదు మా యింట్లోని వాళ్ళు. వాళ్ళింట్లో హరి ఒక్కడే సంతానం. మా యింట్లో నేనొక్కడాన్నే.

అప్పటి వరకూ కలిసి కట్టుగా

కోనే నాగ వెంకట
ఆంజనేయులు

ఆడుకునే మా మధ్య ఈ ఆంక్షలు ఎందుకో నాకు అర్థం కాలేదు మొదట్లో. నేను 'పెద్దపిల్ల' ని అయిన తరువాత నుండే ఈ ఆంక్షలు మొదలయ్యాయని చాలా నెలల తరువాత గానీ గ్రహింపుకు రాలేదు నాకు.

మా నాన్న గారికీ, హరి వాళ్ల నాన్నగారికీ మధ్య అంతగా సాన్నిహిత్యం పెరగలేదు ఎందుచేతనో. వారిరువురి మధ్య ఉద్యోగాల్లో ఉన్న అంతరం వల్ల కాబోలు. వాళ్ళ అమ్మ, మా అమ్మ మాత్రం ఆప్యాయంగా ఉండే వాళ్ళు.

హరి వాళ్ళింట్లో జామ, సపోటా, బొప్పాయి మొదలైన పండ్ల చెట్లు ఉండేవి. మా పెరట్లో ఓ మామిడి చెట్టు మాత్రమే ఉండేది. మిగతా జాగాలో రంగురంగుల పూల

మొక్కలు, కూరగాయల మొక్కలు పెంచేది అమ్మ.

చిలుక కొట్టిన ఎర్రటి జామ పళ్ళు నాకెంతో యిష్టమని తెలిసిన హరి అలాంటి పళ్ళు దొరికినప్పుడు నా కోసం ప్రత్యేకంగా తీసుకు వచ్చి యిచ్చేవాడు. అసలు నన్ను చూడడానికి రావడానికే అలాంటి పళ్ళ కోసం గాలించే వాడని నా అనుమానం, నమ్మకం.

మొదట్లో బాహుటంగా యిచ్చే వాడు గానీ ఆంక్షలు మొదలైన తరువాత రోడ్డు మీద కాపు కాసి నేను ఒంటరిగా కనిపించినప్పుడు యిచ్చేవాడు. అప్పుడు వాడి కళ్ళలో నా మీద కనిపించే అభిమానం క్రమంగా యిష్టంగా మారిపోవడం నేను గమనించకపోలేదు. క్రమంగా నేను కూడా వాణ్ణి యిష్టపడుతున్నానని గ్రహించాను.

ఓ రోజు అమ్మ మా పెరట్లోని మామిడి చెట్టు కాయలు కోయించి - కొన్ని కాయలు ఓ సంచిలో పోసి అత్త వాళ్ళకు యిచ్చి రమ్మని పంపించింది.

అవి తీసుకున్న అత్త - అప్పుడే స్టప్ మీద నుంచి దించిన వేడి వేడి యిడ్లీలు ఓ నాలుగు - ప్లేటులో పెట్టి కొబ్బరి చట్నీ వేసి యిచ్చింది తినమని.

అవి తినేసి గబగబా వెళ్లిపోతుంటే

గుమ్మం దగ్గర అటకాయించేడు హరి.

"ఏయ్ ఆగు! అమ్మ తినమని యిస్తే దాచుకుని తీసుకు పోతున్నావేమిటి?" అని అడిగేడు దబాయంపుగా.

అత్త పెట్టిన యిడ్లీల గురించే అడుగుతున్నాడని అర్థం చేసుకుని "ఎక్కడా? తినేశానుగా?" అన్నాను ఆశ్చర్యంగా - నా ఖాళీ చేతులు చూపిస్తూ.

"తిన్న రెండింటి గురించి కాదు నేను అడిగేది - రహస్యంగా దాచుకుని తీసుకుపోతున్న ఆ రెండింటి గురించి" చిలిపిగా అన్నాడు - అప్పుడప్పుడే ఎత్తు సంతరించుకుంటున్న నా మెత్తని సున్నితమైన స్థానాల వైపు వేలు పెట్టి చూపిస్తూ.

సిగ్గుతో పారిపోయిన నేను ఆ తరువాత మళ్ళీ ఎప్పుడూ ఛాతీ మీద చున్నీ లేకుండా హరి కంట పడలేదు.

మరో సారి అమ్మ - మా పెరటి తోటలో మొదటి సారిగా కాసిన లేత బెండకాయలు కాసిని కోసి స్టీలు గిన్నెలో వేసి అత్త వాళ్ళకు యిచ్చి రమ్మని పంపించింది సాంబారులో వేసుకోవడానికని చెప్పి. ఆ గిన్నెను రెండు చేతులతో జాగ్రత్తగా పట్టుకుని అత్తా

వాళ్ళింటికి బయలుదేరేను.

"ఏంటవి?" గుమ్మంలోనే ఆపి అడిగేడు హరి.

"మా తోటలో కాసిన బెండకాయలు" అని చెప్పి లోపలికి దూసుకుపోబోతున్న నన్ను మళ్ళీ ఆపేడు "ఎన్ని?" అన్న ప్రశ్నతో.

"పది" చెప్పేను లెక్క బెట్టి.

"ఏదీ నన్ను చూడనీ...ఒకటి... రెండు...ఆరు... తొమ్మిది... పద్నాలుగు... యిరవై... ఏయ్ దొంగా! యిరవై అయితే పది అని అబద్ధాలు చెబుతావా?" అన్నాడు చిలిపిగా.

నా చేతి వేళ్ళతో కలిపి లెక్క పెట్టేదని తెలిసి నేను పులకించి పోయాను - లేత బెండకాయలతో నా చేతి వేళ్ళను పొగుడుతున్నాడు అని అర్థమై.

"ఈ రోజు అమావాస్య కదా - చందమామ ఎలా వచ్చిందబ్బా" అంటూ ఆశ్చర్యం నటించాడు ఓ దీపావళి నాడు అమ్మ చేసిన స్వీట్స్ పట్టుకు వెళ్లి యిస్తే. నిజంగా ఆ రోజు అమ్మ నన్ను బహు ముచ్చటగా ముస్తాబు చేసింది.

నేను అందంగా ఉంటానని నా అద్దం తెలియజేసే వరకూ నాకు కూడా ఆ విషయం తెలిసి రాలేదు.

అలా కనిపించని, వినిపించని
మూగ ప్రేమ మా యిద్దరి మధ్య
దినదిన ప్రవర్తమానం కాసాగింది.
అప్పటికి నాకు పదహారు, హరికి
పందొమ్మిది ఏళ్ళు వచ్చాయి.

మరో సారి అమ్మ యిచ్చి
రమ్మని పంపిన దొండకాయలు
తీసుకు వెళ్ళేను హరి వాళ్ళ
యింటికి. అత్తయ్య వంటగదిలో
ఉన్నట్టు తెలుస్తోంది.

గుమ్మం దాటి యింట్లోకి
అడుగు పెట్టిన నన్ను గబుక్కున
రెక్క పట్టుకుని తన గదిలోకి
గుంజుకున్నాడు హరి.

నేను తేరుకునే లోగానే నన్ను
గట్టిగా కౌగిలించుకుని నా
ఆధరాలపై తన పెదాలు ఆనించి
గట్టిగా ముద్దు పెట్టాడు.

నేను యిష్టమై అరవలేదో, నోరు
ఖాళీ లేక అరవలేక పోయానో
యిప్పుడు చెప్పలేను.

తమకంగా తను -
తన్మయత్వంతో నేను. అదే నా
జీవితంలో మొదటి ముద్దు.

"ఒరేయ్ హరీ! ఏం
చేస్తున్నావురా?" అన్న అత్తయ్య
కేకతో ఈ లోకంలోకి వచ్చి పడ్డాం
యిద్దరం.

మొదటి ముద్దు తియ్యగా
ఉన్నా అత్తయ్య కేకతో తియ్యక

తప్పలేదు. నా పెదాల్ని వాడి పెదాల
మధ్య నుంచి బలవంతంగా వెనక్కి
లాక్కుని తుడుచుకున్నాను.

"దొండపండ్లు రుచి
చూస్తున్నానమ్మా" గబుక్కున
అనేశాడు హరి. నేను బిత్తరపోయి
అలా చూస్తూ ఉండిపోయాను.

"దొండ పండ్లేమిట్రా" అడిగింది
అత్తయ్య.

తొట్రుపడకుండా జవాబిచ్చాడు
హరి -

"ఎదురింటమ్మాయి
దొండకాయలు తీసుకు
వచ్చిందమ్మా! అందులో ఓ
రెండు దొండకాయలు ఎర్రగా
పండిపోతేనూ - తింటున్నాను"
అరుణిమ దాల్చిన నా పెదాల వైపే
చూస్తూ చెప్పేడు కొంటెగా.

నాలో కంగారు మొదలయింది.

"దొండకాయలు పండితే కూరకి
పనికిరావురా"

"అందుకే తినేశానమ్మా!
బావున్నాయి తియ్యగా"

"పోరా... నీ పిచ్చి మాటలూ
నువ్వనూ. ఆ అమ్మాయిని యిలా
రమ్మను" అత్తయ్య అలా అనే సరికి
వంటగది లోకి పరిగెత్తేను.

ఒంటరిగా దొరికినప్పుడల్లా
నా కళ్లని చేప పిల్లలుగా,

చేతుల్ని తామరతూళ్లుగా -
యిలా నా ప్రతీ అవయవాన్నీ
వర్ణిస్తూ బోనస్ గా ఆయా
అవయవాలను చుంబించేవాడు.
కొన్ని అవయవాలపై ముద్దుల్ని నేనే
నిషేదించేదాన్ని.

అలా హరితో నా చనువు
పెరిగి యిద్దరం ఒకరినొకరం
విడిచి ఉండలేని పరిస్థితిలో నాకు
అమెరికాలో ఉన్నత వీద్యకు
సీటు రావడం, నేను విమానం
ఎక్కి వెళ్లిపోవడం త్వరత్వరగా
జరిగిపోయాయి. మా యిద్దరి మధ్య
ఉన్న ప్రేమ సంగతి మా రెండు
యిళ్లలోనూ తెలియదు.

ఆ తరువాత మా యిద్దరి
మధ్యాసంబంధాలు పూర్తిగా
తెగిపోయాయి. మా టీనేజ్ ప్రేమ
అక్కడితో ఆగిపోయింది. బహుశా
మా చదువులపై, కెరీర్ లపై దృష్టి
పెట్టడం వలన కాబోలు.

ఇప్పుడు వాడు ఎక్కడున్నాడో, ఏం
చేస్తున్నాడో!

తన సంగతి ఏమో గానీ - నేను
ఎప్పుడూ హరినీ, ఆ తీయటి
అనుభూతుల్నీ మరిచి పోలేదు.

హరిది మోహమో, ప్రేమో
తెలియదు గానీ - నేను మాత్రం
స్వచ్ఛంగానే వాడి మీద ప్రేమ
పెంచుకున్నాను అప్పుడు.

ప్రస్తుతంలోకి వస్తే - నన్ను

చూసుకోవడానికి వస్తున్న
అతని పేరు ప్రసాద్ అనీ, వాళ్లదీ
మా ఊరేననీ, రాజీవ్ నగర్
లో ఉంటారనీ - అమ్మ నేను
అడగకుండానే అతని వివరాలు
తెలిపింది.

సందిగ్ధమైన మనసుతో అమ్మ
చెప్పినట్లుగానే - అతి కష్టం
మీద సెలవు దొరికించుకుని -
పెళ్లి చూపులకు రెండు రోజుల
ముందుగానే ఆమెరికా నుండి మా
యింటికి చేరుకున్నాను.

రాగానే హరి వాళ్ల యింటి
వైపు చూసేను. చాలా
మారిపోయింది ఆ యిల్లు. ఎవరో
కొనుక్కుని రెండంతస్తుల మేడ
కట్టుకున్నట్టున్నారు.

యాంత్రికంగా రెండు రోజులు
గడిచేయి. ఈ రోజే రాజీవ్ నగర్
నుంచి నన్ను చూసుకోవడానికి
వాళ్ళు వస్తున్నది.

అమ్మ చెప్పినట్లుగా తను సెలెక్ట్
చేసిన నెమలి కంఠం రంగు చీర
కట్టుకుని అద్దంలో చూసుకుంటే
నాకు నేనే ముద్దొచ్చి - చీరలో
నేను యింత అందంగా ఉంటానా
అనుకుంటూ లోలోన మురిసి
పోయాను.

'నా కూతురు బంగారు
బొమ్మ' అంటూ అమ్మ ముచ్చట
పడిపోయింది ఆ అలంకరణలో
నన్ను చూసి. పిన్ని, మావయ్య

- వాళ్ల కుటుంబాలతో సహా
నిన్ననే వచ్చి యింట్లో సందడి
సృష్టించారు.

సమయం పది అవుతుండగా
నాన్న 'వాళ్ళొచ్చేశారు' అంటూ
గుమ్మం దగ్గరకు వెళ్ళేరు
ఆహ్వానించడానికి.

నా గది కిటికీ లోంచి రోడ్డు
మీదకు దొంగ చాటుగా చూశాను.
ఎలా వచ్చారు వాళ్లు? ఏ వాహనాల
చప్పుడూ వినిపించలేదే!

కాసేపు తరువాత నన్ను హాల్లోకి
తీసుకు వెళ్ళడానికి పిన్ని నా
గదిలోకి వచ్చింది. తల వంచుకుని
హాల్లోకి వెళ్లి నాకు కేటాయించిన
కుర్చీలో కూర్చున్నాను.

కాసేపు వాళ్ళ మాటల తరువాత
అమ్మ - "తలెత్తి అబ్బాయిని
చూసుకోమ్మా" అంది.

నెమ్మదిగా తలెత్తి చూసేను. నా
ఎదుటి సోఫాలోనే అతన్ని కూర్చో
బెట్టినట్టు అప్పుడు గ్రహించాను.

నేను తలెత్తి చూసిన క్షణం లోనే
అతనూ తలెత్తి నా వైపు చూశాడు.

అతన్ని ఎప్పుడో, ఎక్కడో
చూసినట్లు అనిపించి ఆశ్చర్యంగా
అతని ముఖం వైపే చూస్తుండి
పోయాను.

'అరే... అతను...వాడు...హరి!

అవును హరే.' ఈ ఏడెనిమిదేళ్లలో
నాలాగే వాడిలోనూ చాలా
మార్పు వచ్చింది. బాగా పొడుగ్గా,
బలంగా కనిపిస్తున్నాడు.
చిలిపిగా, హుందాగా చిరు నవ్వు
లొలికించేడు నా వైపు చూస్తూ.

నా ఆశ్చర్యం, అయోమయం
గమనించి - అందరూ ఒక్క
సారిగా పగలబడి నవ్వేశారు.

నాకు అంతా వింతగా
అనిపిస్తోంది. జరుగుతున్న దేమిటో
నాకు అర్థం కావడం లేదు. నన్ను
చూసుకోవడానికి వస్తున్నది ప్రసాద్
అని కదా చెప్పేరు. పైగా రాజీవ్
నగర్ నుంచి వస్తున్నారని చెప్పేరు
మరి?

చూపులు తిప్పి అటూ యిటూ
చూశాను. వచ్చిన వాళ్ళు ఓ పది
మందికి పైగానే ఉన్నారు. హరికి
అటూ యిటూ వాళ్ళ అమ్మా
నాన్నలు. అత్తయ్యను వెంటనే గుర్తు
పట్టేను. నా వైపు నవ్వుతూ ఎంతో
ఆపేక్షగా చూస్తున్నారు ఆవిడ.

అంటే యిదంతా అందరూ
కలిసి ఆడుతున్న నాటకమా?
హరి నన్ను యిష్టపడుతున్నట్లు
తెలియజేశాడా? నన్ను సర్వేజ్
చెయ్యడానికే అందరూ నాకు పూర్తి
వివరాలు తెలియజెయ్యలేదా?

యిదంతా నాకు
గందరగోళంగా ఉంది. అయినా
యిష్టంగా మాత్రం అనిపించింది.

చిన్నప్పటి నుండి కోరుకున్న వాడే
నా వాడు కాబోతున్నాడనేనా!

"వదిన గారూ మీ చందనం
బొమ్మ మాకు నచ్చేసింది. మరి మా
అబ్బాయి తనకు నచ్చాడో లేదో
కనుక్కోండి" కొంటెగా అంటున్న
అత్తయ్య మాటలు నాకు అమృత
ప్రాయమయ్యాయి.

అప్పుడు జ్ఞాపకం వచ్చింది నాకు
- హరి పూర్తి పేరు హరి ప్రసాద్
అని.

కొద్ది రోజుల్లోనే మా నిశ్చితార్థం
జరిగిపోయింది. మరి కొద్ది
రోజుల తరువాత 'చందన వెడ్స్
హరి' శుభలేఖలు పంచబడ్డాయి.
అంగరంగ వైభోగంగా
జరిగిపోయింది మా పెళ్ళి.

అన్నట్టు మాది ఇందిరానగర్
అన్నది కరెక్టే. హరి వాళ్ళు ఆ పాత
యిల్లు పడగొట్టించి కొత్తగా డాబా
యిల్లు కట్టుకున్నారు. మరి మా
యింటికి ఎదురుగానే ఉన్న వాళ్ల
యిల్లు కూడా ఇందిరానగరే కదా?
కానీ కాదట -

ఎలా అంటే ఓ ఏడాది క్రితమే
మా యింటి రోడ్డు దాటి అవతల
వైపు ఉన్న ఏరియా అంతా రాజీవ్
నగర్ గా మార్చేశారట. అందుకే
పెళ్లిచూపులకు వాళ్లంతా వాహనం
అవసరం లేకుండానే ఎదురుగానే
ఉన్న మా యింటికి నడిచే
వచ్చేశారట.

హరి కూడా నాపై అమితమైన
ప్రేమను పెంచుకుని పెళ్లంటూ
చేసుకుంటే నన్నే చేసుకుంటానని
వాళ్ళ అమ్మా నాన్నలకు చెప్పేదట.
వాళ్ళు కూడా ఆనందంగా
ఒప్పుకుని - మా అమ్మా నాన్నలతో
మాట్లాడి - అసలు సంగతి నాకు
తెలియనీయకుండా పెళ్లిచూపులు
ఏర్పాటు చేశారట.

ఈ విషయాలన్నీ మా తొలిరేయి
- కౌగిళ్లు, మలైలు, దుప్పట్లు
నలిగిన తరువాత వచ్చిన విశ్రాంతి
సమయంలో - చిరు చెమటలతో
తడిచి 'ముద్దె'న నా మోముకు
పట్టిన తడినీరు చూస్తూ చెప్పేడు
నా ప్రియ బాంధవుడు, నా చిన్న
నాటి నేస్తం హరి ... కాదు ... కాదు
... హరి ప్రసాద్.

సందేహాలన్నీ తీర్చుకున్న
తరువాత నా దేహాన్ని మరోసారి
ప్రణయ రణానికి సన్నద్ధం చేశాను
ఆనందంగా.

మా రెండు తనువులూ మళ్ళీ
ఒక్క తనువై - తనువా ...
ఉహూ ... హరి చందనమే!

★★★★★

డిజిటల్ సమాధి

కేరళలోని త్రిస్సూర్కు చెందిన
డాక్టర్ ఇవిన్ ఫ్రాన్సిస్ వైద్యుడిగా
పనిచేసేవారు. సంగీతంలో,
క్రీడల్లోనూ నిష్ణాతుడిగా
ఉండే వాడు. 2021లో
తన 28వ ఏళ్ల వయసులో.
బాడ్మింటన్ ఆడుతూ ఆయన
కన్నుమూశారు. అయితే, తమ
బిడ్డ జ్ఞాపకాలను సజీవంగా
ఉంచాలని భావించిన ఇవిన్
కుటుంబీకులు భావించారు.
దీంతో అతడికి సంబంధించిన
వివరాలు, జ్ఞాపకాలతో కూడిన
ఒక వెబ్సైటు రూపొందించి,
దాన్ని తను సంధానం చేస్తూ
ఇవిన్ సమాధిపై ఒక క్యూఆర్
కోడును ఏర్పాటు చేశారు.
తమ బిడ్డ జీవితం అందరికీ
ఆదర్శంగా ఉండాలని
కోరుకుంటున్నట్లు వారు
తెలిపారు. "తను బతికు
న్నప్పుడు ప్రజల వివరాలను
క్యూఆర్ కోడ్లో భద్రపరిచేవాడు.
ఇప్పుడు తన విషయం లోనూ
అదే చేయాలని భావించాం.
సమాధిని చూసిన వారికి
కేవలం తన పేరు మాత్రమే కాక,
వాడు ఎలా జీవించాడో కూడా
తెలియాలి" అని ఇవిన్ తండ్రి
ఫ్రాన్సిస్ పేర్కొన్నారు.